

У Х В А Л А

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 29 Закону України „Про державну таємницю“

м. К и ї в
26 травня 2016 року
№ 32-у/2016

Справа № 2-21/2016

Конституційний Суд України у складі суддів:

Кривенка Віктора Васильовича – головуючого,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Гультая Михайла Мирославовича,
Запорожця Михайла Петровича,
Касмініна Олександра Володимировича – доповідача,
Литвинова Олександра Миколайовича,
Мельника Миколи Івановича,
Мойсика Володимира Романовича,
Саса Сергія Володимировича,
Сліденка Ігоря Дмитровича,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 29 Закону України „Про державну таємницю“ від 21 січня 1994 року № 3855–XII (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 16, ст. 93) з наступними змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Касмініна О.В. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Суб'єкт права на конституційне подання – Уповноважений Верховної Ради України з прав людини – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною), частину першу статті 29 Закону України „Про державну таємницю“ від 21 січня 1994 року № 3855–ХІІ з наступними змінами (далі – Закон), а саме її положення: „громадянин, якому було надано допуск та доступ до державної таємниці у порядку, встановленому законодавством, і який реально був обізнаний з нею, може бути обмежений у праві виїзду на постійне місце проживання в іноземну державу до розсекречування відповідної інформації, але не більш як на п'ять років з часу припинення діяльності, пов'язаної з державною таємницею“.

Як вважає автор клопотання, зазначене положення суперечить статті 33 Конституції України в частині, що гарантує свободу пересування, оскільки обмеження у праві виїзду не є необхідним в демократичному суспільстві.

Вказуючи на неконституційність частини першої статті 29 Закону, суб'єкт права на конституційне подання посилається на Рішення Конституційного Суду України від 14 листопада 2001 року № 15-рп/2001, на статтю 12 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права 1966 року, статтю 13 Загальної декларації прав людини 1948 року, статтю 2 Протоколу № 4 до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, рішення Європейського суду з прав людини від 21 грудня 2006 року у справі „Бартік проти Росії“.

2. Конституційний Суд України, розглядаючи питання про відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з прийняттям Першою колегією суддів Конституційного Суду України Ухвали від 19 травня 2016 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пункту 2 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“, виходить з такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційному поданні зазначається правове обґрунтування тверджень щодо неконституційності правового акта або його окремих положень; викладаються аргументи і стверджується про неконституційність законів, інших правових актів Верховної Ради України, актів Президента України, актів Кабінету Міністрів України, правових актів Верховної Ради Автономної Республіки Крим (пункт 4 частини другої статті 39; частина перша статті 71).

Автор клопотання стверджує, що обмеження, передбачене у частині першій статті 29 Закону, не відповідає цілі, що переслідується. На його думку, зазначена частина Закону не сумісна з положеннями статті 33 Конституції України, яка гарантує кожному, хто на законних підставах перебуває на території України, свободу пересування, вільний вибір місця проживання, право вільно залишати територію України.

Однак вказана стаття Основного Закону України передбачає можливість встановлення законом обмеження права виїзду до іншої держави, тому Конституційний Суд України вважає, що правового обґрунтування твердження щодо невідповідності частини першої статті 29 Закону приписам статті 33 Конституції України у конституційному поданні не наведено.

Таким чином, конституційне подання не відповідає вимогам пункту 4 частини другої статті 39, частині першій статті 71 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 45 цього закону – невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим Конституцією України, цим законом.

Враховуючи викладене та керуючись статтею 153 Конституції України, статтями 39, 45, 50, 71 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Конституційний Суд України

У х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 29 Закону України „Про державну таємницю“ від 21 січня 1994 року № 3855–ХІІ з наступними змінами на підставі пункту 2 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим Конституцією України, цим законом.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ